

Predikan i Skepplanda kyrka 2021 av Tobias Bäckström

Första söndagen i fastan

"Prövningens stund"

1 Mos 16:1-13

Hebr 4:14-16

Matt 4:1-11

Ps: 568:1-2, 543:4, 569, 442, 728, 10

Att vara kristen innebär att vi är Guds barn och älskade av honom. Men att vara kristen innebär inte att vi kommer undan *kampen* i tillvaron. Frestelse och prövningar kommer också i *vår* väg. Det som Jesus gick igenom får vi, som går efterföljd, också gå igenom. Det är inte alltid vi förstår varför, men kampen och prövningen sker inte för att Gud inte skulle förmå bättre. Det finns ett syfte bakom, även om det många gånger kan vara fördolt för oss.

Det är ju tydligt när det kommer till dagens evangelium. Jesus möter djävulen i öknen men han drivs ut i öknen av *Anden*. Samme Ande som nyss har sänkt sig ned över honom i form av en duva när han döptes av i Jordan. Där han förklarades vara Guds son av Fadern. Direkt efter dopet kommer nu hans frestelse i öknen, där djävulen ifrågasätter att han verkligen är Guds son. Det är djävulen som frestar, men Gud låter det ske. Gud använder djävulen som ett redskap.

Även vi drabbas av prövningar, prövningar som sker med Guds medgivande. De kommer visserligen inte från Gud men vi kan ju inte hävda att Gud av maktlöshet inte hade kunnat hindra detta. Annars hade vi inte haft någon anledning att be *"utsätt oss inte för prövning"*.

Frestelse och prövning är ju inte samma sak. Frestelse innebär ju en lockelse till att göra något ont, något som kan ge mig fördelar på annans bekostnad. Prövningar är svårigheter som vi kan drabbas av i livet. Och sådana svårigheter kan ju också vara frestelser, vilket innebär att frestelser och prövningar kan sammanfalla. Men även om Gud kan använda sig av detta för sina syften, är det alltså ändå viktigt att poängtera att det inte är Gud som står bakom dem. Precis som det var Anden som drev ut Jesus i öknen för att han skulle sättas på prov av djävulen, så var det ändå inte Anden som var den som försökte locka honom att svika sitt uppdrag.

De prövningar och frestelser som kommer i *vår* väg varierar mellan oss. Och de kan variera beroende på oss som individer, som kyrka och som nation och stat. Och de frestelser som Jesus utsattes för kan hjälpa oss att se ett mönster.

Den första frestelsen utgick från Jesus fysiska behov av mat, han hade blivit hungrig efter den långa fastan. Att förvandla sten till bröd skulle ju lösa hans problem. Och svaret Jesus ger innebär att människan är mer än kroppen.

För att tillämpa detta på oss, så avser bröd mer än bara mat. Det är allt som är nödvändigt för livets uppehälle, som mat, dryck, kläder, skor, hus och hem som Luther skriver i sin lilla katekes. Allt detta är ju gott och väl som vi ber om i Herrens bön: ”*ge oss idag det bröd vi behöver*”.

Frestelsen för oss, att förvandla sten till bröd, kan ju handla om att skaffa allt detta *utan* att be den bönen. Utan att bland in Gud. Vi använder vår *egen förmåga* utan Guds hjälp. Nu har vi inte den undergörande förmågan att förvandla sten till bröd, men när du ställer fram mat på bordet eller hänger in kläder i garderoben, tänker du då att detta beror enbart på mig, på mitt arbete och min möda, eller förstår du att utan Guds hjälp och Guds försyn hade du inte haft detta.

Som Luther skriver: *Gud ger ju dagligt bröd även åt onda människor men de inser inte att de får tacka Gud för detta*. De tänker att de förvandlat sten till bröd, det vill säga deras eget arbete till livets uppehälle utan att Gud har något med saken att göra. Så när du ser ditt bröd på bordet, fylls du då av *tacksamhet* till Gud eller *gratulerar* du dig själv och din egen förmåga?

Den andra frestelsen när han frestades att kasta sig ner från tempelmuren för att låta sig fångas upp av Guds änglar inför de häpna folkmassorna, jag tänker att det kan handla om *kyrkans* frestelse. Frestelsen att vilja synas, visa upp sig. En önskan att vara populär. Särskilt i en tid då kyrkan blir mer och mer marginaliserad ligger den frestelsen och lurar. Vad kan vara rätt och fel här?

Ja, om Jesus hade kastat sig ut för att låta sig fångas upp av en himmelsk här så hade det varit ett helt *meningslöst under*, enbart med syfte att väcka uppmärksamhet. Jesus gjorde ju många under som också väckte uppmärksamhet. Men det var aldrig huvudsyftet. Syftet var att hjälpa människor och att visa att Guds rike var nära. Vi som kyrka får se upp här så vi inte i desperation för att vi syns för lite, börjar ägna oss åt aktioner och kampanjer som inte har något annat syfte än att väcka uppmärksamhet och bli populär bland människor.

Den sista frestelsen handlar om frestelsen till makt. Det är en frestelse som ligger nära för våra politiker, för riksdag och regering. Ofta kan man ana en frustration att de tycker att de har för *lite* makt. Om bara makten var ännu mer koncentrerad i våra händer, tänk bara vad vi skulle kunna åstadkomma då! Så kan de börja tänka. Och då uppstår frestelsen att börja tänja på grundlagar, och börja se maktdelningsprinciper som irriterande hinder. Det finns inget demokratiskt land som är immun mot dessa frestelser.

När du frestas och när frestelser blir en prövning så betyder inte det att du skulle vara en *sämre* kristen. Guds son själv blev ju frestad, och det var just för att han var Guds son som han blev det. Du är också Guds barn och *just därför* är frestaren också ute efter dig. Men vi står inte ensamma i prövningens stund. Vi har vår överstepräst som känner med oss i vår svaghet. Och då är det så, att även om vi förlorar så blir det en *vinst* för oss – om vi kommer till honom med vår förlust.

Det en förlust i frestelsens prövning kan lära oss är att vi inte är så fromma. Det leder till ödmjukhet och fördragsamhet med andra. Vi lär oss vår litenhet, lär känna vår svaghet och maktlöshet – det hjälper oss att fastare förtrösta på Guds nåd och hans förlåtelse. Vi kommer närmare Jesus och förenas med honom.